

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

Irak - w szczególności kara śmierci (w tym przypadek Tarika Aziza) oraz ataki na wspólnoty chrześcijańskie

P7_TA(2010)0448

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie Iraku: kary śmierci (w szczególności sprawa Tarika Aziza) i ataków na wspólnoty chrześcijańskie

(2012/C 99 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie sytuacji w Iraku,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie zniesienia kary śmierci, w szczególności rezolucję z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r., w której wezwano do wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci, oraz rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 63/168 z dnia 18 grudnia 2008 r., w której wezwano do wdrożenia rezolucji Zgromadzenia Ogólnego nr 62/149,
- uwzględniając przemówienie wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton w sprawie polityki praw człowieka na posiedzeniu plenarnym w dniu 16 czerwca 2010 r., w którym wskazała ona, że zniesienie kary śmierci na całym świecie jest priorytetem Unii Europejskiej,
- uwzględniając deklarację końcową przyjętą na 4. Światowym Kongresie Przeciw Karze Śmierci, który odbył się w Genewie w dniach 24-26 lutego 2010 r., w której wezwano do powszechnego zniesienia kary śmierci,
- uwzględniając art. 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając przyjęte w dniu 16 listopada 2009 r. konkluzje Rady w sprawie wolności wyznania i przekonań, w których podkreśla ona strategiczne znaczenie tej wolności i zwalczania nietolerancji religijnej,
- uwzględniając deklarację ONZ z 1981 r. w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji ze względu na wyznanie lub przekonania,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel UE ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton w sprawie Iraku, w szczególności oświadczenie z 1 listopada 2010 r. w związku z atakiem na wiernych w katedrze Matki Zbawiciela w Bagdadzie, w Iraku,
- uwzględniając swoje roczne sprawozdania w sprawie sytuacji praw człowieka na świecie oraz poprzednie rezolucje w sprawie mniejszości religijnych na świecie,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,

Kara śmierci (m.in. sprawa Tarika Aziza)

- A. mając na uwadze, że w dniu 26 października 2010 r. iracki sąd najwyższy skazał na karę śmierci byłego irackiego wicepremiera Tarika Aziza, będącego w wieku 74 lat, wraz z byłym ministrem spraw wewnętrznych Sadunem Szakirem i byłym prywatnym sekretarzem Saddama Husajna Abedem Hamudem; mając na uwadze, że jeżeli odwołanie od wyroku zostanie oddalone, wyrok śmierci zostanie wykonany w ciągu 30 dni,

(1) Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 775.

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

- B. mając na uwadze, że w poprzednim procesie Tarika Aziza skazano na 22 lata więzienia w separacie oraz że wyrok ten był w istocie wyrokiem dożywocia z uwagi na słaby stan zdrowia Tarika Aziza, który w więzieniu doznał kilku udarów i kłopotów z płucami oraz przeszedł operację na zakrzep w mózgu,
- C. mając na uwadze, że prezydent Iraku Jalal Talabani stwierdził, że nie podpisze nakazu egzekucji Tarika Aziza; mając na uwadze, że zgodnie z konstytucją iracką prezydent zatwierdza wyroki śmierci, ale istnieją mechanizmy pozwalające na zatwierdzenie egzekucji przez parlament,
- D. mając na uwadze, że skazanie Tarika Aziza na karę śmierci niewiele wniesie do poprawy klimatu przemocy w Iraku oraz że Irak bardzo potrzebuje pojednania narodowego,
- E. mając na uwadze, że Unia Europejska ma poważne zobowiązanie do działania na rzecz powszechnego zniesienia kary śmierci i stara się powszechną zgodę na taką zasadę,
- F. mając na uwadze, że kara śmierci jest karą ostateczną, okrutną, nieludzką i poniżającą, która narusza prawo do życia przewidziane w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, oraz stanowi akt tortury niedopuszczalny w państwach przestrzegających praw człowieka,

Ataki na wspólnoty chrześcijańskie

- G. mając na uwadze, że w dniu 22 listopada 2010 r. w Mosulu zamordowano dwóch irackich chrześcijan; mając na uwadze, że w dniu 10 listopada 2010 r. w wyniku serii bombardowań i ataków moździerzowych skierowanych na dzielnice zamieszkałe przez chrześcijan w stolicy Iraku Bagdadzie zginęło co najmniej pięć osób; mając na uwadze, że ataki te miały miejsce po tym, jak w dniu 31 października 2010 r. islamscy bojownicy wtargnęli do syrokatolickiej katedry i zabili ponad 50 wiernych,
- H. mając na uwadze, że organizacja bojowników Islamskie Państwo w Iraku, którą uważa się za część międzynarodowego ruchu Al Kaidy, przyznała się do ataku i zapowiedziała dalsze ataki na chrześcijan,
- I. mając na uwadze, że art. 10 konstytucji irackiej zobowiązuje rząd do zapewnienia i utrzymania nienaruszalności świątyń i miejsc kultu religijnego; mając na uwadze, że art. 43 stwierdza, że członkom wszystkich grup religijnych przysługuje swoboda kultu i zarządzania ich instytucjami religijnymi,
- J. mając na uwadze, że tysiące chrześcijan uciekło z kraju w obliczu powtarzających się ataków na ich wspólnoty i kościoły; mając na uwadze, że wielu pozostałych w kraju Asyryjczyków (Chaldejczyków, syrokatolików i innych mniejszości chrześcijańskich) to obecnie przesiedleńcy wewnętrzni, którzy musieli uchodzić przed ekstremistyczną przemocą skierowaną przeciw nim,
- K. mając na uwadze, że Asyryjczycy (Chaldejczycy, syrokatolicy i inne mniejszości chrześcijańskie) należą do starożytnych i autochtonicznych ludów, które w następstwie prześladowań i wymuszonej emigracji są bardziej bezradne, oraz mając na uwadze, że istnieje niebezpieczeństwo wygaśnięcia ich kultur w Iraku,
- L. mając na uwadze, że w Iraku w niepokojąco szerokim zakresie nadal mają miejsce naruszenia praw człowieka, w szczególności wobec mniejszości etnicznych i religijnych; mając na uwadze, że bezpieczeństwo i prawa wszystkich mniejszości, w tym grup religijnych, należy szanować i chronić we wszystkich społeczeństwach,
- M. mając na uwadze, że Unia Europejska niejednokrotnie wyrażała swoje zaangażowanie na rzecz wolności myśli, sumienia i wyznania, i podkreślała, że obowiązkiem rządzących jest zagwarantowanie tych wolności,

Kara śmierci (m.in. sprawa Tarika Aziza)

1. ponownie wyraża swój długotrwały sprzeciw wobec kary śmierci w jakichkolwiek przypadkach i okolicznościach, m.in. za zbrodnie wojenne, zbrodnie przeciwko ludzkości i ludobójstwo, oraz podkreśla ponownie, że zniesienie kary śmierci przyczynia się do wzmocnienia godności ludzkiej i stopniowego rozwoju praw człowieka;

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

2. w związku z tym głęboko ubolewa nad wyrokiem irackiego sądu najwyższego, który skazał Tarika Aziza, Saduna Szakira i Abeda Hamuda na karę śmierci; podkreśla jednak, że istotne jest pociąganie do odpowiedzialności tych, którzy naruszają prawa człowieka, m.in. (byłych) polityków, w warunkach praworządności i sprawiedliwego procesu;
3. wzywa władze irackie, żeby przemyślały swoją decyzję i nie wykonywały kary śmierci orzeczonej przez iracki sąd najwyższy; z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź prezydenta Jalala Talabaniego, że nie podpisze on nakazu egzekucji;
4. zachęca rząd iracki, żeby podpisał i ratyfikował drugi protokół fakultatywny do Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, dotyczący zniesienia kary śmierci we wszelkich okolicznościach, oraz wzywa do natychmiastowego ogłoszenia moratorium na egzekucje;
5. zauważa, że pełne zniesienie kary śmierci pozostaje jednym z najważniejszych celów polityki UE w dziedzinie praw człowieka;

Ataki na wspólnoty chrześcijańskie

6. wyraża głębokie zaniepokojenie niedawnymi atakami na wspólnoty chrześcijańskie i inne wspólnoty religijne w Iraku oraz nadużywaniem religii przez sprawców tych ataków, a jednocześnie potępia ataki i takie zachowanie;
7. wzywa władze irackie, żeby radykalnie zwiększyły wysiłki na rzecz ochrony mniejszości chrześcijańskich i innych narażonych mniejszości, żeby nasiliły przeciwdziałanie przemocy międzyetnicznej oraz uczyniły wszystko, co w ich mocy, żeby postawić przed sądem sprawców tych przestępstw, zgodnie z zasadami praworządności i standardami międzynarodowymi;
8. potwierdza pełne wsparcie dla ludności Iraku i wzywa wszystkie irackie podmioty polityczne, żeby współpracowały, przeciwdziałając zagrożeniu przemocą i terroryzmem; podkreśla, że należy chronić prawo wszystkich grup religijnych do swobody zgromadzeń i kultu; ubolewa nad celowym atakowaniem miejsc, w których zbierają się osoby cywilne, m.in. miejsc kultu; stanowczo potępia wszelkie akty przemocy przeciwko kościołom i innym miejscom kultu oraz wzywa UE i wspólnotę międzynarodową, żeby nasiliły walkę z terroryzmem;
9. wyraża solidarność z rodzinami ofiar i ufa, że Irakijczycy nadal niezłomnie będą odrzucali wszelkie starania ekstremistów mające na celu zaognienie napięć na tle religijnym;
10. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie irackiego ministerstwa spraw zagranicznych z 2 listopada 2010 r., w którym wezwało ono wszystkie specjalne władze i siły bezpieczeństwa, żeby stawiły nieugięty opór wszelkim próbom podzielenia obywateli Iraku na tle religijnym lub rasowym oraz żeby zapewniły obywatelom Iraku ochronę i gwarancje praktyk religijnych;
11. zachęca państwa członkowskie do utrzymania równowagi budżetowej pomiędzy dochodami a wydatkami związanymi z różnorodnymi systemami emerytalnymi, w poszanowaniu zasady subsydiarności; wzywa Radę i Komisję, w szczególności wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, żeby priorytetowo poruszono problem bezpieczeństwa chrześcijan w granicach Iraku w związku z przygotowaniem pierwszej umowy o partnerstwie i współpracy między UE i Irakiem;

*

* *

12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskim, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ, rządowi państw członkowskich ONZ oraz rządowi i parlamentowi Iraku.